

ПОЕТЪ

По пейкитъ на този душенъ паркъ нито веднажъ
не седна нѣкое отъ тия хубави момичета,
отъ чийто смѣхъ, като подъ благодатенъ дъждъ,
въ сърдцата пѣещи струи протичать.

Тукъ идватъ само смръщени мъже, жени —
съсъ погледи, въ които гаснатъ вече страститѣ:
надежда, сякашъ, никога не ще ги осени,
нито прохлада изъ опрашенитѣ храсти.

Защо се спирашъ тукъ, нима си проигралъ
срѣщу сждбата, като тѣхъ, последнитѣ си козове?
Или пъкъ смисъла на туй, което си възпялъ,
ще търсишъ въ образа на тази проза?

Проблесна пакъ въвъ погледа ти вдъхновенъ
поезията — съ думитѣ на съкровена истина:
ще пѣе въ прашна затуха и тозъ измжченъ день,
додето бурята не го пречисти.

И чакашъ — вихъръ нѣма ли да свие надъ града —
да плисне дъждъ по морно дѣхащитѣ здания
и въ парка освеженъ, дошли по блѣснала следа,
при тебъ да спратъ момичета засмяни.